

ตำนานสยอวินยอดกุนซื่อ

เรื่อง : ตำนานสยอวินยอดกุนซื่อ (随波逐流之一代军师)

ผู้เขียน : สยปวัจจุฬลิว (随波逐流)

ผู้แปล : กวงอี

นิยายแปลจีนโบราณชิงไหวชิงพริบ พิฆิตกันด้วยกลยุทธ์สุดเชือดเฉือน
แฝงกลิ่นอายกำลังภายใน!

ในยุคที่สงครามระหว่างแคว้นคุกรุ่น

ข้ามีนามว่าเจียงเจ้อ นามรองสยอวิน

เกิดในครอบครัวยากไร้ บิดามารดาเสียชีวิต

เพื่อเอาตัวรอดจึงพากเพียรเรียนหนังสือและสอบติดได้รับราชการในที่สุด

ทว่าราชสำนักกลับเต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงอำนาจ

...

เดิมทีข้าหวังจะหลบหนีออกจากวังวนนี้

แต่สถานการณ์กลับไม่เป็นไปตามใจ

ข้าไม่อาจหนีได้ ด้วยความจวนใจจึงต้องไหลไปตามคลื่นลม

เข้าสู่การชิงอำนาจในราชสำนัก ใช้ความรู้ความสามารถเพื่อคนของข้า

สร้างพื้นที่ปลอดภัยในการดำเนินชีวิตภายใต้โลกที่เต็มไปด้วยอันตรายและ
แผนการร้ายนี้

กระทั่งข้า...ได้กลายเป็นยอดขุนซื่อแห่งยุค...

ภาค 1 จ้วงหยวนแห่งหนานฉู่ บทนำ

“เป็นภาพที่งดงามจริงๆ เกลียวหมอกเคล้าชลธารกว้าง นาวาเหว่ว้าแล
เดียวดาย ฝิ่ฟู่กันไม่ธรรมดา” ข้าพวงศีระชะชมเชยอย่างเฉยเมย ถึงอย่างไร หากว่า
กันด้วยศักดิ์ฐานะ ย่อมมีโอกาสเสียกริยามากไปนัก หากแสดงท่าทียินดีกับของขวัญ
ที่ได้รับมากเกินไป เช่นนั้นแสดงว่าข้าต้องการงานให้ผู้อื่นใช้หรือไม่

ผู้ที่มีตำแหน่งเช่นข้า บางเรื่องเปลืองแรงเพียงขยับมือก็ช่วยเหลือได้ บางเรื่อง
เก็บมือเข้าแขนเสื้อยืนดูเฉยๆ เสียยังจะดีกว่า แม้ยามนี้ฝ่าบาทจะทรงพระปรีชา
แต่อย่างไรก็ต้องคิดเผื่อไว้บ้าง พระองค์ชั้นซาเจ็ดสิบกว่าแล้ว ได้ยินว่าปีหน้า
ต้องการมอบตำแหน่งให้โอรสของรัชทายาท หากพระองค์เกิดเลอะเลือนตามวัย
ระวางขุนนางเก่าแก่เช่นข้าขึ้นมาจะอย่างไรเล่า ข้าต้องการทำทุกสิ่งให้ดี มีจุด
จบอันงดงาม

เมื่อหลิวเจิน บุรุษวัยกลางคนซึ่งเป็นผู้ส่งมอบของขวัญให้ข้าเห็นข้ามีท่าที
เช่นนี้ ดวงตาพลันฉายแววกังวล เอ่ยอย่างระมัดระวังว่า “ท่านผู้เฒ่า บิดาของ
หลานอายุมากจึงเลอะเลือนไปบ้าง ไม่สมควรแต่งหนังสือมั่วซั่ว ขอท่านโปรดเห็น
แก่มิตรภาพเมื่อปีนั้น เห็นแก่ที่เคยเป็นขุนนางทำงานเพื่อราชสำนักเช่นเดียวกัน
กรุณากล่าวเพื่อบิดาข้าสักหลายประโยค ปลอ่ยให้คนแก่เช่นเขาไปเสพสุขในชีวิต
บั้นปลายด้วยเถิด”

“เช่นนั้นหรือ พี่เหวินจวีแต่งหนังสืออันใด รีบเอามาให้ข้าดูเสียหน่อย ข้าชอบ
ฝิ่ฟู่กันของพี่เหวินจวีมากเชียว” ข้ารู้สึกสนใจขึ้นมาบ้างแล้ว เมื่อปีนั้นข้ากับบิดา
ของเขา หลิวซุ่ย หลิวเหวินจวีสอบได้บัณฑิตจิ้นชื่อ[1]ด้วยกัน ข้าได้ตำแหน่งจ้วง
หยวน[2] เขาได้เป็นปั้งเหยียน[3]

ทว่ากล่าวกันตามจริง ข้าเลื่อมใสงานประพันธ์ของเขายิ่งนัก ตัวอักษรหนักแน่น อิงหลักฐานทางประวัติศาสตร์อย่างละเอียดแม่นยำ หากมิใช่ว่าเขามีนิสัยดื้อรั้น กล่าวว่าจะไม่ยอมรับใช้สองนายอันใดนั้น ตำแหน่งผู้บันทึกพงศาวดารของราชวงศ์นี้จะต้องตกเป็นของเขาแน่นอน ได้ยินว่าก่อนหน้านี้เขากำลังเขียน ‘พงศาวดารฉู่แห่งราชวงศ์หนาน’ ข้าเฝ้ารอลอย่างใจจดใจจ่อ ทว่าระยะนี้กลับมิได้ข่าวคราวอันใด

บนใบหน้าของหลิวจินฉายแววกระอักกระอ่วน ล้วงห่อผ้าออกมาจากสาบเสื้อก่อนส่งมาให้ ข้าเปิดออกดู บนปกสีเขียวจางๆ มีตัวอักษร ‘พงศาวดารฉู่ราชวงศ์หนาน’ ปรากฏอยู่ จึงรีบเปิดอ่านอย่างกระตือรือร้น ลืมว่ายังมีคนนอกอยู่ในห้องไปเสียสิ้น กระทั่งข้ากวาดตาอ่านรวดเดียวจบสิบบรรทัดก็อดยิ้มนิยมนไม่ได้ พี่เหวินจวีช่างไม่ไว้หน้าข้าเลยจริงๆ

ข้าวางหนังสือเล่มนั้นลงอย่างเกียจคร้าน กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หลานชายกลับไปก่อนเถิด เรื่องนี้ข้าจะใคร่ครวญอย่างละเอียด เจ้าก็ทราบดี ข้ามิได้ถามไถ่เรื่องการเมืองมานานหลายปีแล้ว”

เมื่อส่งหลิวจินกลับไปแล้ว ข้าก็กล่าวเสียงดังว่า “เสียชุนจื่อ เสียชุนจื่อ”

ชายชราในอาภรณ์สีเขียวผู้หนึ่งเดินเข้าประตูตามเสียงเรียกของข้า ดูแล้วอายุประมาณสี่สิบกว่าปี ใบหน้าหล่อเหลาสดใส ขาวเนียนไร้หนวดเครา

คนผู้นี้คือหลี่ชุน คนสนิทที่ติดตามข้ามาห้าสิบกว่าปีแล้ว เขาเคยเป็นขันทีในพระราชวังหนานฉู่ มีวรยุทธ์สูงส่ง ได้ยินว่าอยู่ในระดับปรมาจารย์แล้ว เหตุใดจึงกล่าวว่าได้ยินว่าเช่นนั้นหรือ ย่อมเป็นเพราะข้าไม่เข้าใจเรื่องวรยุทธ์อย่างไรเล่า

ทว่าเมื่อเห็นเขามีลักษณะคล้ายบุรุษวัยกลางคนทั้งๆ ที่อายุเกินหกสิบไปแล้วก็สมควรเป็นจริงดังนั้น

ก่อนหน้านี้บางคนไม่เชื่อว่า ยอดฝีมือเช่นหลี่ซุ่นจะซื่อสัตย์รักดีต่อบัณฑิตที่ไม่มีแม้แต่แรงจะเชือดไก่เช่นข้า จึงคิดซื้อตัวเขา ทว่าจุดจบอันน่าอนาถของอีกฝ่าย ข้ามิขอกล่าวถึงแล้วกัน เพื่อไม่ให้พวกท่านได้ยินแล้วกินข้าวไม่ลง

ข้ายิ้มขึ้นพลาบเอ่ยถาม “หลิวซุ่ยเป็นขุนนางเก่าแก่ของหนานฉู่ แม้เขาจะกล่าววาจาเกินไปบ้าง แต่ก็ไม่มีอะไร เหตุใดขุนนางในราชสำนักเหล่านั้นจึงให้ความสำคัญเพียงนี้”

หลี่ซุ่นยิ้ม “นายท่านลืมไปแล้วกระมัง ปีหน้าโอรสของรัชทายาทจะได้รับสืบทอดตำแหน่งแล้ว พระชายารัชทายาทคือบุตรคนโตของท่าน เช่นนี้แล้วผู้ใดจะไม่อยากประจบประแจงท่านเล่า หลิวซุ่ยดีอรันปานนั้น จะใส่ชื่อท่านในบันทึกขุนนางสองสมัยเสียให้ได้ แม้ท่านไม่คิดเล็กคิदन้อย ทว่าหน้าตาของพระชายาและพระโอรสยังต้องรักษาอยู่”

“ใช่แล้ว!” ข้ากระจ่างแจ้งขึ้นมาโดยพลัน หลิวซุ่ยกล่าวในพงศาวดารฉู่ราชวงศ์หนานว่าข้า ‘อ่อนโยนดุจสตรี มากเล่ห์เพทุบาย จิตใจลึกล้ำยากคาดเดา’ แต่ไม่ว่าผู้ใดลั่นทราบบว่า ข้าเป็นผู้ที่ไม่อ่อนไหวทางการเมืองผู้หนึ่ง หากมิใช่เพราะคำชี้แนะของเสี่ยวซุ่นจื่อและการเอาตัวรอดอย่างชาญฉลาดของข้า เกรงว่าข้าคงคว่ำลงมาจากยอดไปนานแล้ว

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ข้าจึงกล่าวอย่างเรียบเฉย “เจ้าไปบอกโหรวหลันสักคำ หลิวซุ่ยเป็นขุนนางเก่าแก่เพียงหนึ่งเดียวที่เหลือรอดจากราชวงศ์ก่อนของหนานฉู่

ไยต้องทำให้เขาลำบากใจด้วยเล่า เรื่องบางเรื่อง ต่อให้เขาไม่พูด ผู้อื่นก็พูดอยู่ดี ‘บันทึกธาราเคียงเมฆ’ ที่เขาเขียนให้ข้า แม้เจ็บแสบไปบ้าง ทว่าอย่างไรก็นับว่า สอดคล้องความจริง เขาเขียนขึ้นมาแล้ว ย่อมเลียงไม่ให้อื่นเขียนมั่วซั่ว อีกอย่าง เรื่องของข้าไม่เกี่ยวพันไปถึงโอรสของรัชทายาทหรอก บอกนางว่าไม่จำเป็นต้อง มากเรื่อง” เสียวซุนจื่อถอยออกไปอย่างนอบน้อม

ส่วนข้าพลิกเปิดบันทึกธาราเคียงเมฆ[4] อ่านอีกครั้งด้วยความกระตือรือร้น แม้จะยังไม่มีบทวิจารณ์หลังสิ้นลม ทว่าอ่านก่อนคงไม่เป็นไรกระมัง

ติงเหม่า[5] รัชศกเสียนเต๋อปีที่สิบหก เจ้าครองแคว้นเจี๋ยปวย พ้นจากโรคภัย ยามฤดูสารทจึงจัดสอบเบื่องพระพักตร์ บัณฑิตเจียงหนานดีใจจนกระโดดโลดเต้น ให้ความสนใจมากมายดุจเกลียวคลื่น วันที่สิบห้าเดือนแปดประกาศรายนาม บัณฑิต จ้วงหยวนคือเจียงเจ้อแห่งเจี๋ยซิง ยามนั้นนามสุยอวีนยังไม่เป็นที่รู้จัก ทุกคนสอบถามจึงได้ความ

เจียงเจ้อ นามรองสุยอวีน เกิดในปีอู่เชิน[6] รัชศกถงหยวนปีที่สี่ บิดาคือเจียง มู่ นามรองหานซิว ยามเยาว์หานซิวยากไร้ ทว่าโดดเด่นสง่างาม แต่งสตรีในบ้าน เกิดเป็นภรรยา หานซิวมียากคลุกคลีกับภริยาจึงพาบุตรชายออกท่องเที่ยวทั่วๆ ที่ตนเจ็บป่วย เมื่อถึงเจียงเซี่ย หานซิวก็ป่วยหนัก สุยอวีนเชิญหมอมารักษา พานพบหมอเทวดาซึ่งเงินอย่างประจวบเหมาะ ชังเฉินชอบที่สุยอวีนมีหูตากว้างไกล อีกทั้งความจำดี จึงทุ่มเทสั่งสอนและถ่ายทอดความรู้ให้เขา ไม่นานหานซิวก็ ค่อยๆ พ้นตัว

ชังเฉินเดินทางไปเจียงเป่ย์ ส่วนสุยอวีนรั้งอยู่ที่เจียงเซี่ยดูแลเรื่องตัมยาให้บิดา ปีเหรินชวี[7] รัชศกเสียนเต๋อปีที่สิบเอ็ด หานซิวสิ้นใจด้วยโรคภัย ทิ้งตำรา ‘ชิงหย

วนจี' ทั้งสิบสองเล่มไว้เป็นมรดกตกทอด เนื้อหาเรียบง่ายแปลกใหม่ เป็นที่นิยม
ของคนยุคนี

ห่านชีวส์ใจ ส่วนสุยอวินยากไร้จนมีอาจฝงศพบิดา ยามนั้นเงินหยวนโหว[8]
รักษาการณ์อยู่ที่เจียงเซีย ขณะตามหาอาจารย์ให้บุตรชายก็พบสุยอวินเข้าพอดี ลู่
โหวเห็นเขายังเยาว์จึงตั้งใจสร้างความลำบากโดยการสั่งให้เขียนอักษร สุยอวิน
จรดพู่กันบรรเลงอักษรพันคำ ไม่ทันไรก็เขียน 'บทกวีธารายามฤดูสารท' ออกมา
ได้ ในนั้นปรากฏความว่า 'อีกไม่นาน จันทราจะปรากฏเหนือบูรพาสิงขร สัญจร
ระหว่างกลุ่มดาววัว น้ำค้างขาวปกคลุมชลธาร ประกายธารบรรจบอัมพร ต้นกก
หยัดยืนตระหง่าน เหยียดสูงประหนึ่งกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต อีสระเสรีดุจชีวายุ
ทะยานก้าว แต่กลับมีทราบจะหยุดลงที่ใด กระพือปีกล่องลอยจากโลกียะเพียง
ลำพัง เพียงหวังทะยานขึ้นสู่แดนเซียน'

ลู่โหวตื่นตะลึงยิ่ง รีบหยัดกายขอบคุณ ทั้งสั่งให้ซื้อจื่อ[9] ออกมาคารวะเขา
เป็นอาจารย์

...พงศาวดารฉู่ราชวงศ์หนาน บันทึกธาราเคียงเมฆ

[1] จิ้นซือ หรือบัณฑิตที่สอบผ่านการสอบขั้นสูงสุด

[2] จ้วงหยวน คือผู้ที่สอบติดจิ้นซือได้อันดับหนึ่ง

[3] ปังเหยียน คือผู้ที่สอบติดจิ้นซือได้อันดับสอง

[4] ธาราเคียงเมฆ มาจากภาษาจีนว่า 'เจียงสุยอวิน' เป็นการเล่นคำของ
ผู้เขียน มีความหมายแฝงว่า สุยอวินผู้ระหกระเหเร่ร่อน

[5] ดิงเหม่า ปีกระต่าย ปีที่ 4 ใน 60 ปีตามของแผนภูมิฟ้า

[6] อู่เฉิน ปีลิง ปีที่ 45 ในรอบ 60 ปีตามแผนภูมิฟ้า

[7] เหมินชวี ปีสุนัข ปีที่ 59 ใน 60 ปีตามแผนภูมิฟ้า

[8] โหว เป็นบรรดาศักดิ์ที่ได้รับพระราชทานจากจักรพรรดิเนื่องจากมีความดีความชอบ สืบทอดได้ตามสายตระกูล

[9] ซื่อจื่อ ตำแหน่งเรียกทายาทผู้ที่จะรับสืบทอดตำแหน่งโหวต่อจากบิดา